

Befalingsmænd skulde have givet til Lovens Tilblivelse. Ser jeg hen til den Maade, hvorpaa § 31 nu er affattet, saa begynder den med at sige; „Har Nogen under sin Tjenestetid henhidlet i Fængsel“. Jeg spørger, hvem er denne „Nogen“? Jeg tillod mig at gjøre dette Spørgsmaal ved Sagens første Behandling, men fik intet Svar. Under Behandlingen i Udvalget stillede jeg et Ændringsforslag for at faae denne Paragraf bragt ind under en anden Affattelse, og dert satte jeg udtrykkelig: „Har en menig Krigsmand osv.“ for at stille det klart, men man har ikke fundet sig foranlediget til at tage Hensyn dertil, der staar i Lovforslaget „Nogen“. Spørgsmaalet bliver imidlertid da dette: Er det menige Krigsmænd, er det Underkorporaler, Korporaler eller Sekondlieutenanter, de have Allesammen Tjenestetid, thi Korporaler og Sekondlieutenanter kunne ogsaa indkalbes sammen med deres Aldersklasse. Er det altsaa Mening — jeg veed det ikke — at saavel Menige som Underkorporaler, Korporaler og Sekondlieutenanter, Allesammen skulle sættes til Eftertjeneste, for saa vidt de i deres Tjenestetid have været straffede med mere end 5 Dages Fængsel, men hvis det ikke er Mening, hvorfor da ikke bruge et Udtryk, som forstaaes af Alle. Jeg har tidligere tilladt mig at gjøre opmærksom paa, og jeg gjør det ogsaa nu, at Loven skal bruges ogsaa af Menige, den skal fortrinnsvis bruges af de Soldater, der skulle benyttes som Dommere i Krigsretten, og for dem er det nødvendigt, at Loven skrives paa en tydelig og klar Maade, der ikke kan misforstaaes. Det Daarlige ved Loven vilde være, om man gav den en saadan Form, at den kun kunde forstaaes ved Generalauditørens Hjælp. Det næste er „Tjenestetiden“. Der er Forskjel paa Uddannelsesid og Tjenestetid. Jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at jeg i de følgende Bemærkninger fortrinnsvis ser Sagen fra et enkelt Vaabens Standpunkt, nemlig for Fodfolkets Vedkommende, thi det vil være det Bedstemmeste. Hærlovens § 13 siger: „Der gives alt det indkaldte Mandskab en samlet Uddannelse som Menige ved Infanteribrigaderne i 6 Maaned.“ Naar disse 6 Maaned ere gaaede, bliver en vis ved Hærloven nærmere fastsat Styrke tilbage til Vintertjeneste i 9 Maaned, og af disse 9 Maaned er de sidste halvanden Maaned Tjeneste i Leiren. Jeg indrømmer, at man meget godt kan betragte denne Tjeneste som fortsat Værelse, og at den kan regnes ind under Uddannelsen, og endvidere, at der kan regnes under Uddannelsen Alt, hvad der kommer til ved den senere Indkaldelse under Reservebatalioner, men den Tid, de 7½ Maaned, der gaar hen fra Mandskabets Hjemsendelse efter den første Uddannelse og til Leirtiden, kan ikke regnes til Uddannelse. Dette er gjentagne Gange erkjendt, da man i sin Tid vedtog Hærloven af 1867, idet man sagde, at da Manden ikke efter Uddannelsen blev inde til Vin-

tertjeneste for sin Uddannelses Skyld, skulde det være tilladt at bytte det trufne Lodtrækningsnummer. Naar jeg nu vender mig til Paragrafen, saa haaber jeg at have gjort det klart, at der er Forskjel paa Uddannelsesid og Tjenestetid. Saa længe den høitævede Minister fastholdt det Standpunkt, som er udtalt i Bemærkningerne, og som har fundet sit Udtryk i Affattelsen af § 33 i det oprindelige Lovforslag, var Tjenestetiden fuldstændig korrekt, men saasnart man forandrer Standpunktet, saasnart man siger: Eftertjenesten maa ikke være nogen Straf, den maa kun være et Bederlag for den Tid, Vedkommende har forløst fra sin Uddannelse, saa kan man efter min Mening ikke gaa hen og lade en Mand, der bliver straffet i Løbet af de 7½ Maaned, som hængaar fra Hjemsendelsen af Fodfolket og indtil den Dag, da Indkaldelsen til Leiren finder Steb, straffes med Eftertjeneste, thi det strider fuldstændig imod de Forudsætninger, hvorunder Hærloven er given. Er dette allerede i og for sig en Ulempe ved Paragrafens Affattelse, saa er der endnu en Ulempe, der er meget større, og det er den Vilkaarlighed, som Paragrafen i sin Anvendelse vil kunne give Anledning til. Da de, der have været i Fængsel og været idømte Kvarterarrest, ikke skulle blive inde til Eftertjeneste, saa vil man saare naturligt være henvist til at omsætte Kvarterarrest til Bagtarrest i alle de Tilfælde, hvor det kan lade sig gjøre, for at faae den idømte Bagtarrest op til 6 Dage, for at de Vedkommende saa kunne blive inde til Eftertjeneste. Men nu Bagtarrest, hvilken Vilkaarlighed kan der ikke drives med dens Omsættelse; man kan efter Lovens § 198 straffe uden Dom med 30 Dages Bagtarrest. Hvis en Mand har begaaet en Forseelse, og Jurisdiktionschefen idømmer ham 30 Dages Bagtarrest og lader Straffen affone som Bagtarrest, saa vil Manden komme til at blive tilbage til 30 Dages Eftertjeneste, men hvis derimod Jurisdiktionschefen omsætter Bagtarresten, hvortil han jo efter § 43 er berettiget, til mørkt Fængsel paa indskrænket Kost, saa vil der til 30 Dages Bagtarrest være 5 Dages mørkt Fængsel og Følgen deraf vil blive, at Manden vil faae 5 Dages mørkt Fængsel og ingen Eftertjeneste. Jeg tror dog, at dette er en Ulempe, som ikke er uden Betydning, og naar dette ikke kan modsiges, og det tror jeg ikke, det kan, saa vil jeg spørge, om det da gaar an at indføre en Paragraf, der som § 31 aabner saa stort Spillerum for Vilkaarligheden. Man maa ikke rette Anken der imod Jurisdiktionscheferne og sige, det er deres Sag at søge en Ordning deraf. Enhver i Udvalget — og det er ved Udvalgs Hjelptal har lige saa fuldt kunnet indse det som Mindretallet — har indset, at her var Noget galt, og man behøver blot i den Henseende at se i Udvalgsbetænkningen, men naar det er saa, at der kan være en Vilkaarlighed af den Natur, saa er det,